

Sygn. akt III KZ 32/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie dotyczącej zażalenia **R. C.**

na postanowienie Prokuratora Rejonowego w G. z dnia

12 listopada 2013 r., o odmowie wszczęcia śledztwa

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 10 czerwca 2014 r.

zażalenia pełnomocnika R. C.

na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Rejonowego w G. z

dnia 14 kwietnia 2014 r.

o odmowie przyjęcia kasacji

p o s t a n o w i ł

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 14 kwietnia 2014 r. Przewodniczący Wydziału II Karnego Sądu Rejonowego, na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., odmówił przyjęcia kasacji pełnomocnika R. C. radcy prawnego H. S. od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 6 marca 2014 r. w sprawie o sygn. akt II Kp 1.../13 – jako niedopuszczalnej z mocy prawa.

Zażalenie na to zarządzenie wniosła pełnomocnik R. C.

Nie sformułowała w nim zarzutów, stwierdziła jedynie, że jego podstawą jest „§ 1 z zastosowaniem alternatywy lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia”, przy czym skarżąca nie wyjaśniała znaczenia tego stwierdzenia. W dalszym ciągu uzasadnienia tego zażalenia zauważyła tylko, że zarówno Prokuratura w G., jak i Sąd Rejonowy w G. pominęli bardzo ważne dowody, które następnie wskazała.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne i to w stopniu oczywistym. Jego treść w ogóle nie odnosi się do zarządzenia, które jest jego przedmiotem i przez to nie może też mieć żadnego znaczenia przy dokonywaniu jego kontroli instancyjnej. Ta bowiem ogranicza się wyłącznie do sprawdzenia zasadności zaskarżonego zarządzenia w zakresie jego zgodności z obowiązującymi przepisami karnej ustawy procesowej. Nie może więc być przedmiotem oceny w niniejszym postępowaniu odwoławczym – tak jak by najwyraźniej chciała skarżąca – zasadność merytoryczna wydanych w sprawie przez Prokuratora oraz Sąd Rejonowy orzeczeń, ani też kompletność przeprowadzonego w niej postępowania dowodowego.

Dokonana zaś w zaznaczonym powyżej zakresie kontrola instancyjna zaskarżonego zarządzenia dowodzi jego zasadności, spowodowanej zgodnością tej decyzji z obowiązującymi przepisami kodeksu postępowania karnego. Nie ulega wszak wątpliwości, iż jeden z tych przepisów, to jest art. 519 k.p.k., przewiduje dla stron możliwość wniesienia kasacji tylko od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie. Nie może być zatem przedmiotem kasacji stron postanowienie sądu o utrzymaniu w mocy zaskarżonego przez stronę postanowienia prokuratora o odmowie wszczęcia śledztwa. Zarówno dlatego, że orzeczenie to nie ma postaci wyroku, jak i wobec tego, że nie kończy ono postępowania sądowego, ale postępowanie przygotowawcze (postępowanie przed sądem było tylko postępowaniem kontrolnym – podjętym incydentalnie w ramach czynności sądowych w postępowaniu przygotowawczym, które to określają przepisy rozdziału 38 Kodeksu postępowania karnego). W tej sytuacji, skoro kasacja - w tym układzie procesowym - nie jest dla stron dopuszczalna, zasadnie – na mocy przywołanych w podstawie prawnej zaskarżonego zarządzenia przepisów – tym to zarządzeniem odmówiono jej przyjęcia. Dodać tylko należy, że obecnie

Prokuratorowi Generalnemu oraz Rzecznikowi Praw Obywatelskich przysługuje prawo wniesienia kasacji, w trybie art. 521 k.p.k., także od postanowienia sądu utrzymującego w mocy postanowienie prokuratora o umorzeniu dochodzenia lub śledztwa, albo odmowie ich wszczęcia . Mogą bowiem oni wnieść w ogóle kasację względem każdego prawomocnego orzeczenia sądu kończącego postępowanie, a więc nie tylko od prawomocnych wyroków sądów odwoławczych kończących postępowanie, jak to ustawa przewiduje dla stron. Z tego też powodu – w tej sytuacji – strony mogą zwrócić się do tych organów z wnioskiem, by wnieśli na ich rzecz – w tym trybie – kasację od takich orzeczeń, które nie są przez nie same zaskarżalne – w myśl ustawy – tym nadzwyczajnym środkiem odwoławczym. To czy rzeczywiście te podmioty ją wniosą jest jednak ich suwerenną decyzją, warunkowaną stwierdzeniem istnienia ku temu, wskazanych w art. 523 k.p.k., podstaw prawnych.

Z tych wszystkich względów – postanowiono jak wyżej.